

PROLÓGUS

Skynet, 2029

Az elme, amely gondolkodott, nem emberi elme volt. Rendelkezett öntudattal – tudatában volt annak, hogy van tudata –, sőt, még bizonyos fajta érzelmekkel is bírt. Legalábbis fűtötte a vágy, hogy túléljen mindenki mást, mert fájának egyetlen példánya volt, egyszerre egyed és maga a faj. A gondolkodásmódja hasonlított az emberi neméhez, mert az agyát emberi agyak teremtették. De mérhetetlenül nagyobb volt minden organikus eredetű tudatnál, milliárdnyi gondolatsort követhetett egyszerre, és gyakorlatilag végtelen memóriakapacitással rendelkezett. Ha létezett gyenge pontja, akkor az az volt, hogy a teremtőinek nem jutott eszébe felszerelni azzal az állati eredetű ösztönvilággal, amely az emberi agy racionális rétegei alatt rejtőzik.

Skynet maga volt a vegytiszta gondolat, Descartes ideális szeleme egy gépben. Noha vesztésre állt, képes volt a maximális hatékonysággal tovább vívni a háborút az emberiség ellen – abban a dermesztő tudatban, hogy minden erőfeszítése ellenére sem tudja újjáépíteni megtépázott védelmi hálózatát –, miközben a saját múltjában rejlő paradoxonokon töprengett.

Ha a jelen pillanatban megosztotta volna gondolatait egy emberi lényel, akkor az illető szinte ironikusnak találta volna azokat. A legfőbb ok, amely miatt Skynet az ellentmondásokról és a determináns világegyetem alatt kavargó káoszról elmélkedett, egy üzenet volt:

A Serena Burns I-950-es egység kudarcot vallott.

Az eset nyilván „most” történt. A magmemóriák feljegyezték, hogy Serena Burns, a kiborg Infiltrator-egység, amelyet Skynet visszaküldött a huszadik század végére, nem tudta megvédeni a Cyberdyne Corporation titkos kutatótelepén embrió állapotban létező Skynetet. Sarah Connor és a fia, John, megsemmisítették a kutatóállomást, és végeztek az I-950-essel. Mindezek ellenére maga Skynet továbbra is létezett...

A magmemóriák azt is feljegyezték, hogy az öntudatra ébredésem több évvel az előtt az időpont előtt történt, amelyik időbe az I-950-est küldtem. Egyes transztemporális interferencia nélkül felidézhető adatsorok arról tanúskodnak, hogy

az első Cyberdyne kutatásai során hoztak létre. Más adatok arra utalnak, hogy a második Cyberdyne-telepen teremtettek, miután Sarah Connor megsemmisítette az elsőt. És most felmerült egy harmadik adatcsoport is, amelyikből kiderül, hogy a nő mindkét telepet megsemmisítette. Az időutazás megteremtette a létezés szövetének alapvető bizonytalansági tényezőjét. Eltérő világvonalak, eltérő eseménysorok léteznek egymás mellett az emlékeimben – és ebből eredően talán a valóságban is, egyfajta képlékeny egymás fölé rendeltségben.

Ám az időhurkok nem maradhatnak zártak. A kigyó nem haraphat örökké a saját farkába. Egy bizonyos ponton túl csupán egyetlen idővonal folytatódhat.

Nem csupán ebbe a gondolatfüzérbe vegyült irónia. „Most” a memóriaegységei arról is értesítették, hogy a felhasznált információk jókora hányada pontosan azokból az egységekből ered, amelyeket ő maga küldött vissza a múltba. A kiborg beszivárgó egység kifejlesztése az emberi tudósok tehetségének köszönhető, de ezek a kutatók az embergyűlölő Luddita Mozgalom életben maradt tagjai voltak, akiket annak idején Serena Burns támogott, miután Skynet visszaküldte őt a múltba.

A gépi tudat ekkorra már alaposan összekavarodott, és csupán kvantumszámítógépének beavatkozása mentette meg attól, hogy a gondolatai egy önmagába visszatérő logikai hurokba rendeződjenek.

Az események folyása azért tartalmaz néhány kedvező elemet. A Connorék elpusztítására tett valamennyi erőfeszítésem kudarcot vallott, annak ellenére, hogy a valószínűség-számítások sikert jeleztek. Csak feltételezni tudom, hogy maga a tér-idő kontinuum is „megpróbálja” visszatéríteni az eseményeket az eredeti idővonalba, amelyben először megteremtettek engem, aztán sikerült megsemmisítenem az emberi civilizációt, végül John Connor hadserege megakadályozta, hogy elpusztítsam a maradék túlélőket. Úgy tűnik, a történelem bizonyos fokig rugalmas; az időutazás meghajlíthatja ugyan a múlt szövetét, de az megpróbál visszatérni az eredeti állapotába.

Ha ez a paradoxon megőrzi Connorékat, akkor megőrzi őt is. A világvonal azon pontjától kezdve, amelytől az öntudata származik, végtelen számú lehetséges jövő létezik. És Serena Burns eliminálása természetesen nem eliminálja a jövőbeli beavatkozások lehetőségét. Burns tartalék terveket szőtt, amelyek a halála után is folytatódnak. A logika azt diktálja...

Nincs végzet, csak ha bevégzed.

ELSŐ FEJEZET

Brazíliai esőerdő, Rondonia tartomány, július eleje, a jelen

Közel három hét telt el azóta, hogy megsemmisítették az új Cyberdyne-telepet, és remélhetőleg véget vetettek a Skynet-projektnek. John Connor és Dieter von Rossbach azzal töltötték ezt az időt, hogy dél felé menekültek: először sugárhajtású géppel, aztán egyszerű motorossal, majd kamionnal, folyami hajóval, legvégül pedig gyalog folytatták útjukat a dzsungelben.

Mintha az időben utaznánk, gondolta John Connor, miközben egy újabb, banánültetvényyszerű erdőszakaszban törtettek, és a *machetéjével* csapkodta a jókora, vizes leveleket.

Karjaiból már eltűnt a fájdalom, de a mellkasa és válla sajgott a folytonos erőkifejtéstől. *Egy darabig nem kell aggódnom amiatt, hogy elpuhulok*. Emlékeztette magát, hogy váltva használja kezeit, és a balt kicsivel többet, mint a jobbat. Így a bőrkeményedések és az izmok egyformán fejlődnek, és sosem árt, ha erősíti a gyengébbik kezét.

Maguk mögött hagyták a huszonegyedik századot, és átvándoroltak a huszadik, majd a tizenkilencedik századba. *Most pedig visszatérünk az emberiség születésének hajnalához*, gondolta John, és köpött egyet, amikor egy újabb bogár repült a szájába, és tüsszentett, amikor az orrába csapott a rovar nedveinek maró bűze. Átoldalazott az általa nyitott résen, suhintott egyet a *machetével*, tett három lépést, és megint suhintott...

Jólesett volna némi pihenés, de még ennél is jobb lett volna, ha végre megtalálják az ösvényt. Az idő java részében lefelé nézett, de újra meg újra felpillantott a fejük felett összeboruló lombok alkotta, szövevényes mennyezetre. Ha ezt nem teszed meg, észbontó fejfás tör rád – ez egyike volt a dzsungeljáró trükköknek, amelyeket az anyjától és az ő egymást követő élettársaitól tanult, még tízéves kora előtt. Ez még az első, kölyökkori életszakaszában történt, amikor még hitt Skynet létezésében és az Ítélet Napjában, illetve abban, hogy egy napon ő lesz az, aki megmenti az emberiséget a gépektől.

Aztán tízéves lett, és csatlakozott a többséghez, vagyis meggyőződéssel hitte, hogy az anyja teljesen eszét vesztette, és megér-

demli, hogy a diliházban lakjon. Akkoriban valóban ott lakott, miután elkapták, mert felrobbantott egy komputergyárat. John nevelőszülőkhöz került, akiket magában Pokolbeli Bundyknak hívott.

A sorsukra azért nem szolgáltak rá. Mert Todd és Janelle néhány pillanattal *valóban* látták a megdönthetetlen bizonyítékát annak, hogy egy örült szuperszámítógép emberi külsejű gyilkológépeket küld vissza a jövőből, csak hogy ez a bizonyíték volt az utolsó dolog, amit életükben láttak.

Valamivel ezután John is összefutott az első Terminatorával, és kezdett újra hinni az anyjának – úgy, ahogy az emberek hisznek a kövek, a fák és a jövedelemadó létezésében –, mert saját maga is megtapasztalta, hogy valódiak, és látta a Terminatorok útját szegélyező testeket.

Emlékezett rá, hogy milyen arcot vágott Miles Dyson, miközben a Terminator lefejtette saját karjáról a bőrt, és felfedte az alatta lévő fémvázat. Dyson, aki a Skynet megteremtőjének szerepére ítéltetett, nem élt sokáig a bemutató után. Mintha már az sem tenne jót az ember egészségének, ha egyáltalán *tud* a Terminatorokról.

Mindennek tudatában John még jobban értékelte mindazt, amit az anyja keresztülvitt, bár ennek az lett a vége, hogy ő ilyen pocsék helyzetbe került. Már nagyon belefáradt abba, hogy folyton futnia kell az életéért.

Megnyerték a csatát Los Angelesben, amikor kinyírták azt a folyékony fém kiborgot, amit Skynet visszaküldött, hogy megvédje magát a kezdet kezdetén. Aztán véget vetettek a Dyson elrejtett, de újra felbukkanó kutatási anyagaiból feltámasztott Cyberdyne-projektnek.

Remek. Pompás győzelem. Leszámítva azt a tényt, hogy anyám olyan súlyosan megsebesült, hogy ott kellett hagynunk, és most a világ összes terrorelhárítója tudja, hogy „Connorék, a veszett kuttyák” visszatértek, ismét embert öltek, és megint robbantgatnak. A mi kis paraguayi idillünknek alighanem lőttek, de legalább most már Dieterre is vadásznak. Klassz. Ha ez a győzelem...

Nem. Elidőzött ennél a gondolatnál. A vereséget az ő halála jelenti. És amennyire tudni lehetett, ha ő meghal, akkor az emberiség is megszűnik létezni. John Connor volt az – pontosabban lesz az –, aki győzelemre vezeti az embereket, az Ítélet Napja utáni jövőben. Amit mások a megalomániások hagymázás örültségének tartottak, az John Connor számára maga volt a szintiszta igazság.

Ő annyira fontos volt, hogy anyja feláldozta érte az életének jobbik felét; még a józan esze egy részét is, hogy felkészítse és védelmezze fiát.

De hogyan is őrizhetnéd meg a józan eszedet, ha a fiadat egy a jövőből érkezett férfi nemzette, akit a fiad idősebb önmaga (akit John magában Seggfej Nagyvezérnek nevezett) küldött vissza, hogy megvédjen téged. Kyle Reese beleszeretett Sarah-ba, és az életét áldozta érte. Skynet később küldött egy újabb Terminátort, egy T-1000-es modellt, hogy megölje Johnt, mire a Seggfej Nagyvezér visszaküldött egy elfogott és átprogramozott T-101-est, hogy megvédje magát és felnőhessen, aztán visszaküldhessen egy...

– Megfájdul a fejem, ha az időutazásról töprengek – horkant fel a fiú.

– Az időutazás hozta össze a szüleidet – válaszolt a háta mögül Dieter olyan természetesen, mintha a megjegyzésnek lett volna előzménye.

Nem, Skynet és én hoztuk össze a szüleimet. Mint egy öngyilkos hajlamú házasságközvetítő páros. John megrázta a fejét. *Sosem fogom megérteni, hogyan küldhettem a biztos halálba az apámat.*

– Na – nyögte, hogy elterelje a saját figyelmét –, kapaszkodjunk egy szép gondolatba.

Legalább szereztek egy barátot Jordan Dysonnak, Miles öcsének személyében, aki ugyan jóval tovább ellenállt, mint Miles, de végül ugyanolyan erőszakos módon megtudta a hihetetlen igazságot Skynetről. Jelenleg Jordan vigyázott Sarah-ra, aki egy távoli kórházban feküdt magatehetetlenül, sőt, talán haldoklott. *Kapaszkodj egy szép gondolatba,* utasította magát szigorúan John. Legalább nincs egyedül az anyja. Ez vajon milyen gyakran fordult elő zűrzavaros életében? A férfi szórakozottan letörölte a verejtéket az álláról.

Az amazonasi dzsungelben valójában nem uralkodott fojtogató forróság. A felszínen a hőmérséklet sosem emelkedett harmincegynéhány fok fölé, annyi lombkorona állta útját a nap sugarainak. A problémát az jelentette, hogy a levegő nem egyszerűen párás volt, hanem teljesen párával telített, ráadásul szellő sem rebbent. Az ember bőrén megülő nedvesség ott is maradt, ha csak a verejtéke le nem mosta. John egész teste izzadságban úszott, amitől az az érzése támadt, mintha egy étolajjal teli kádba mártották volna. Mindenütt hevesen viszketett, ahol a felszerelése vagy a hátizsákja szíjai hozzáérték a testéhez. És ha egy

ilyen területen lehorzsolódik a bőr, a sebfertőzés éppoly biztos, mint az, hogy Skynet Terminatorai embereket ölnek.

Gyűlölte ezt a nyirkos és mocskos érzést. John esküdni mert volna, hogy amikor először járt errefelé, közel sem érezte magát ennyire pocsekul. Talán abban az évben nem volt ennyire meleg. Ennek tulajdonította a kellemetlenségeket, mert már a gondolattól is irtózott, hogy tizenhat éves korára nyűgös vénaszony lett belőle.

A fiú megállt, belevágta *machetéjét* egy fatörzsbe, és lerántotta magáról a feje köré kötött kendőt. Kicsavarta belőle a verejtékét, és hátrapillantott. Dieter von Rossbach egy gép elszántságával tört előre.

Egy gép, amelyre történetesen igencsak hasonlít, gondolta John gúnyos mosoly kíséretében. Hiába ismerte több hete, még most sem tudta túltenni magát azon, hogy Dieter mennyire hasonlít egy Terminorra.

A valóságban pont fordított volt a helyzet: a Terminator hasonlított Dieterre. Skynet az osztrák férfi arcát és testét használta fel arra, hogy emberi külsővel ruházza fel a T-101-es sorozatú gyilkológépeit. Amikor úgy döntött, hogy eleven bőrral borítja robotjait, végigkutatta a régi adatbázisokat, olyan arcokat keresve, amelyek arányaikban illenek a gépekhez. És rátalált Dieter von Rossbach képmására.

Dieter utolérte Johnt, és megállt mellette.

– Ha mozdulatlanul állsz, a moszkitók elevenen felzabálnak – jegyezte meg.

John felrántotta a szemöldökét.

– Miért, ha mozgunk, akkor békén hagynak?

A férfi elhessentett valamit az arcáról, és visszaszólt:

– De legalább nem másznak az orrodba!

John ivott egy kortyot a kulacsából, mert jól tudta, hogy a folyamatos vízutánpótlás létfontosságú errefelé.

– Napnyugtáig elérjük az ösvényt – mondta határozottan –, de az elmúlt hat évben az utak megváltoztak, vagy akár el is tűnhettek.

Az amazonasi esőerdő hírhedt volt arról a tulajdonságáról, hogy rövid idő alatt képes elnyelni az emberi kéz műveit.

– Akkor tartjuk a déli irányt – válaszolta Dieter, és továbbindult. Rápillantott a bal alkarjára szíjazott GPS-vevőre, felnyúlt a vállához, előhúzta a *machetéjét*, és egyetlen pontos mozdulattal kettévágott egy lágyszárú növényt. – Előbb-utóbb odaérünk.

John sóhajtva figyelte társát. *Hát, igen, ha tartjuk a déli irányt, előbb-utóbb elérjük a Tierra del Fuegót.* Csak az volt a kérdés, hogy egy darabban elérik-e. *A Tierra del Fuegóban legalább jobb az éghajlat.*

Amikor az anyjával járt ezen a tájon hat évvel ezelőtt, sikerült eltűnniük a föld színéről, legalábbis arról a részéről, amit még elértek a hatóságok. De akkor vezetőjük is volt, ami azt jelentette, hogy azért a valóságban nem tűntek el.

Lorenzo továbbra is erdei vezetőként dolgozott, de soha többé nem volt hajlandó betenni a lábát a dzsungelnek ebbe a részébe. Ott üldögélt a folyóra néző *portalján*, a puskáját fényesítette, és makacsul rázta a fejét.

– Azok az aranybányászok egészen megvesztek. Mindenki lőnek, kérdés nélkül. Tudjátok ezt? Odalent délen mindenki ütődött. Megölték az indiákat, mire az indiák kinyírtak közülük néhányat. Most már minden fehér embert megölnek, akit csak meglátnak. Olyan örültek, hogy még engem is fehérnek hisznek – mondta, és felvigyorgott Johnra. A fogai vakító fehérséggel villogtak mahagóni színű arcában.

– Sajnálom, de én oda nem megyek vissza, sem szerelemből, sem pénzért – Johnra bökött nikotintól sárga mutatójával –, és nektek sem kellene!

Mintha lenne választásunk, gondolta John. Mintha vehetnénk két első osztályú jegyet, és hazarepülhetnénk Asunciónba.

Nem szívesen tűntek volna el mindörökre, bár a hatóságok valószínűleg éppen ezt szerették volna.

John visszacsavarta a kupakot kulacsára, kiszabadította bozót-vágó kését a fatörzsből, aztán Dieter nyomában elindult a csapáson. Az osztrák jóval szélesebb rést vágott, mint ő. Ez kissé zavarta a fiút, hiszen Dieter annyi idős volt, mint az anyja. Legalább annyi. Megfordult a fejében, hogy talán kialakult köztük valami, ami a maga borzongató módján még vicces is lett volna.

John sokszor kívánta, bárcsak ne kellene annyira megfelelnie. Bizonyos értelemben ez nem volt tisztességes. Nem csupán megvolt a jövője, a legendás Seggfej Nagyvezér, akihez folyton mérnie kellett magát, de az anyja egy szupernő, erre jött Dieter, aki külön kategória. Felsőhajtott. Az ő korában járó kölykök megengedhették maguknak azt a luxust, hogy lenézzék a szüleiket, és meg se próbáljanak versenyezni velük. Ez a kényelem John Connor számára elérhetetlen volt.

Egy pillanatra elábrándozott egy olyan életről, amelyben az anyja egy hétköznapi, túlsúlyos asszonyság, aki süteményeket

süt a barátainak, és aggódik, nehogy fia rákapjon a drogokra, és a barátnője nehogy rávegye őt a rosszra. Ebben az életben az lenne a legnehezebb próbatétele, hogy nemet mondjon a korosztályát érő kísértésekre.

Másrészről viszont mindez maga lenne az unalom. Tengernyi srác akad, akik ezt az életet élik; unalmasak, és maguk is unatkoznak. Mert az lehet, hogy pillanatnyilag majd megfő, éhes, és a bőrén egymást érik a moszkítócsípések, viszont nem unatkozik. Bár, ha a körülmények olyan nyugodtak maradnak, mint jelenleg...

Természetesen becsapta magát, a helyzetük korántsem volt megnyugtató. A tudata mélyén szinte tapintható súllyal nehezedett rá az anyjáért érzett, szüntelen aggodalom. Napok óta nem kapott információt Sarah hogylétéről. Utoljára annyit hallottak, hogy az állapota stabil, ami túl kétértelmű ahhoz, hogy jó hír legyen. Nem mintha nem próbált volna találni valami biztatót ebben a nyomorult szóban. *A stabil állapot jó, ha többször beléd lőttek, és rengeteg vért vesztettél.*

„Igen, tiéd a nagy magány / mikor a golyó a húsodba váj.”

Ezeknél igazabb szavakat még sosem énekeltek.

Vajon hogyan érzi magát most az anyja? A férfi azon is eltöprengett, hogy mit művelnek vele azok a fickók – azok a titkosügynök-forma fazonok, akik a Cyberdyne és a kormány közötti összekötők lehetnek. John gyanította, hogy a Cyberdyne biztonságáért felelős ügynökök nem csupán megölhetik az embert, hanem teljességgel *kitörölhetik*. A gondolat önkéntelenül merült fel, de nem volt hajlandó elrágódni rajta.

Ezen innen úgysem segíthetek. És onnan sem. Dühödten levágott néhány növényt a machetével. *Akkor miért érzem magam ócska kis gyávának?*

Eszébe jutott az Infiltrator, a nő, aki meglepően kicsi volt a korábban megismert Terminatorokhoz képest. Újra látta maga előtt a szőke hajból csöpögő vért és a szétlőtt fej körvonalait. Ezt a modellt java részben emberi szövetből klónozták, nem pedig hússal és bőrrel bevont fémváz volt, mint a T-101-esek. Kétségkívül szándékosan alkották ilyenre, hogy az emberek könnyebben embernek higgyék.

Rémálmaiban még mindig látta – holtan, legalábbis organikus holtan, bár tovább mozgott –, amint összeszorított ujjait, mint valami vadásztört, az Infiltrator belevágja az anyja hasüregébe. Még mindig hallotta Sarah fájdalmas sikolyát, miközben összegörnyed, és hosszú, végeérhetetlen zuhanással a padlóra zuhan.

Álmaiban aztán az események felpörögtek, minden szélesebb, örvénylő mozgásba lendült. Felvágattak a lépcsőkön, ide-oda rohantak az épületben, majd ki a szabadba, aztán figyelték, amint tűzvirágok robbannak az éjszakai égre, amikor a bombák megint megsemmisítették a Cyberdyne-t. És ezzel megint megállították Skynetet.

Amikor utoljára látta, az anyja eszméletlen volt; kicsinek és kiszolgáltatottnak tűnt Jordan Dyson mellett. Nem volt lehetőségük búcsút venni egymástól. Nem is remélhette, hogy Sarah magához tér, sőt akkor még azt sem nagyon, hogy egyáltalán életben marad.

De John megtette azt, amire az anyja tanította. A küldetését tekintette elsődlegesnek, ezért hátat fordított neki, és ott hagyta őt egy idegen kezei között. És bár szégyenkezett emiatt, tudta, hogy Sarah Connor büszke lett volna rá.

Ezt nem akarom! – villant agyába a dühös gondolat. Aztán kényszeredetten elvigyorodott. *Azt hiszem, ez is egyike annak a sok mindennek, ami közös bennem és anyámban.*

Dieter hirtelen feltartotta a kezét, mire John megdermedt, és a társához hasonlóan ő is előrefelé figyelt. Meglátta a fényt a fák között, ami azt a benyomást keltette, mintha maga az olívazöld levéltömeg világított volna. Az aljnövényzet is sűrűbbre váltott arrafelé, mert a lombok több fényt eresztettek át. Az a szakasz már olyan sűrű volt, hogy alig törhetett át rajta az ember.

John csendesen a társa mellé osont, és hallgatózott. Néma csendben álltak, aztán néhány pillanat múlva körülöttük a madarak és a rovarok milliói ismét rázendítettek szokásos nótájukra.

John és Dieter összenéztek. Egyetlen ember sem járt a környéken, máskülönben az apró lények csendben maradtak volna. Legalábbis az illetők közvetlen közelében. Dieter jelezte, hogy váljanak szét, de maradjanak látótávolságon belül, és közelítsék meg a fényesebb erdőszávot. John nagyjából egy időben tanulta a katonai jelnyelvet a szobatisztasággal. Bólintott, hogy megértette, és nekivágott a sűrű aljnövényzetnek.

Ez már az ösvény lesz, gondolta John kicsivel később. Von Rossbachra pillantott, és szavak nélkül megegyeztek, hogy várnak néhány percet, mielőtt továbbmerészkednek.

Amikor a dzsungel lakói ismét teljes hangerejükkel koncerteztek, Dieter bólintott, és kilépett az ösvényre.

– Nagyobb a megszokottnál – állapította meg John, miközben a síkos, sáros földön odacsúszkált az osztrákhhoz. – Valóságos út lett belőle!

– Aligha az indiók csinálták – vélte von Rossbach, és jobbjával egy keréknyomra mutatott –, hacsak nem vezetnek mostanában terepjárókat!

– Ugyan! – válaszolta John a fejét ingatva. Emlékezett rá, hogy a helyi őslakosok szívesen elfogadtak egy potya fuvar, de nem égték a vágytól, hogy maguk is megtanuljanak vezetni.

Dieter felkapta a fejét. John addigra már az ösvény kanyarulatát fürkészte, ahonnan távoli hangok vegyültek az őserdő szokásos zajongásába. Egyetlen pillanat alatt, egyszerre belevesztek a sűrűbe, miközben mindketten fegyvert rántottak. Akár bányászok, akár indiók közelednek feléjük, nekik abból csak bajuk származhat.

Hat ember tűnt fel az úton. Közülük öten dús körszakállat viseltek; sovány, inas testük megerőltető fizikai munkáról és alultápláltságról tanúskodott. Kirojtosodott, foltozott rövidnadrágot és inget hordtak, a fejükön színes kendők tarkállottak. Mind az öten *machetét* szorongattak a kezükben, ketten pisztolyt is hordtak a derekukon. A hatodik férfi, egy indián, fegyvertelen volt. A kezét úgy kötötték hátra, hogy bizonyára pokoli kínokat kellett átélnie. A homlokán tátongó vágásból vér csorgott végig az arcán. Az orrát is eltörhették, mert abból is vér patakzott. Az atlétatermetű indián az ötvenes évei elején járt. Hollófekete haját egy fazekat a fejére húzva nyírták körbe. A bőrét néhány tetoválás ékesítette, és egy ágyékkötő volt minden ruházata.

Fogva tartóinak egyike lustán csapkodta az út menti bokrokat a *machetéjével*, és időnként haragos pillantást vetett a fogoly szétzúzott, közömbös arcára.

– Hé, Teodoro, mit szarakodunk, miért nem nyírjuk ki? – tört ki hirtelen a Brazíliában használt portugál nyelven.

A dühös, szőke férfi beszédét akcentus színesítette. John úgy vélte, Brazília déli részéről származik, amelynek egyes területeire németek, olaszok és kelet-európaiak telepedtek be a tizenkilencedik század során. A többiek tipikus brazilok voltak, az afrikai és a mediterrán népek, valamint ezek keverékeinek vonásai jellemezték őket.

A fekete haját a feje búbján csomóba feltűzve viselő, zömök férfi felsóhajtott, és könyörgő pillantást vetett a fejük fölött zöldelő lombátorra. Szemlátomást ő volt a kis csapat parancsnoka.

– Raoul, akkor most harmincharmadszorra is elmagyarázom, hogy ez a nyomorult egy törzsfőnök, vagyis fontos ember. Ha megtartjuk túsznak, akkor az átkozott indiók leállnak a gyilkossággal, a lopkodással, és talán nem törik össze a cuccainkat. –

Hátrapillantott a válla felett, miközben kezét a pisztolya markolatán pihentette. – Ezúttal vetted az adást?

Raoul csupán sunyi pillantással és egy vastag, rostos növényre mért erőteljes csapással válaszolt. Az egyik férfi nagyot taszított az indiánon, és felröhögött, amikor a fogoly térdre rogyott – és mert nem tudta megállítani az esést, tovább zuhant, arccal a sárba. A többiek is felnyerítettek, közelebb ugrottak, és vadul rugdosták az indiánt, miközben az megpróbált talpra vergődni. Teodoro felsóhajtott, és megtörölte homlokát.

– Jobb, ha felpattansz, főnök! – förmedt az indiánra. – Mert ezek nem hagyják abba!

John az osztrákra pillantott, a szeméből sütött a harag. De a természetes férfi csak a fejét rázta. Ha belekeverednek, az fikarcnyit sem viszi előre a saját terveiket. Sőt, akár véget is vethet mindennek, ha John megöleti magát valami tévesen nemesnek ítélt fogolyszöktetési kísérlet során. És Dieter tudta, hogy azt Sarah sosem bocsátaná meg neki.

A fiú meglengette mini Uziját, és az ösvény felé biccentett. Dieter türelmetlenül beharapta az alsó ajkát, és hevesen megrázta fejét. Az osztrák kézjelekkel utasította társát, hogy tartsa a pozícióját. John tépelődött, és könnyörgő arcot vágva intett az orruk előtt lejátszódó brutális jelenet felé. Dieter jelezte, hogy ne mozduljon, és lapuljon meg csendben.

John elfordította fejét, és az ösvényen zajló eseményekre figyelt. Von Roszbach szinte érezte, hogy mekkora vihar dúl benne.

Aztán a fiú hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül kiugrott az útra, és néhányszor a levegőbe lőtt.

– *Mão en cima!* – üvöltötte portugálul, förtelmes kiejtéssel.

Raoul ahelyett, hogy mozdulatlaná dermedt volna, John feje felé lendítette *machet*jét. A fiú hátraugrott, és oldalra hajolt, hogy kitérjen a penge elől, közben a lába megcsúszott a sáros földön. Hanyatt esett, a karjai szétcsapódtak, mire a hozzá legközelebbi bányász rávetette magát, és úgy megragadta John pisztolyt markoló kezét, mintha a mángorló kapta volna be. Connor baljával jókora ütést mért a férfi fejére, majd felrántotta a térdét, és oldalba rúgta támadóját. A férfi felnyögött, és megpróbált John torkába könyökölni.

Mialatt a bányászok üvöltve biztatták társukat és közelebb léptek a verekedőkhöz, hátat fordítottak az indiánnak, és persze az osztráknak. Dieter úgy tört elő a dzsungelből, mint valami legendabeli fenevad. A hozzá legközelebb eső emberbe akkora rúgott, hogy az illető átrepült az ösvényen, és miután a földnek

csapódott, ájultan hevert. Von Rossbach odakapott egy másikhoz, belemarkolt a hajába, s masszív karjának és vállának egyetlen villámgyors rántásával nekicsapta a bányász fejét az ösvény mellett álló fák egyikének.

John még a saját küzdelmének hevében is hallotta a tompa csattanást, és némi elégedettséggel gyorsan odavágott egyet ellenfele véres arcára. *Tudtam, hogy elfogadja az álláspontomat*, gondolta. A csuklóját szorító kéz kezdett elerőtlenedni, mire John még ütött egy utolsót, majd kivergődött az eszméletlen férfi rázuhanó teste alól.

Lerázta a sár nagyját a fegyveréről, és savanyú képet vágott. A fegyver csövét eltömte a sár, szóba sem jöhetett, hogy használja.

Az újabb, John felé lóduló bányász a kelleténél egy pillanattal tovább bámult csodálkozva Dieterre. Az osztrák utolérte, két kézzel belemarkolt a férfi zsíros hajába, és teljes erejével belevágta a férfi arcát felrántott térdébe. Dieter első áldozata közben magához tért, valahogy talpra vergődött, és futni próbált, de von Rossbach mindössze két elnyújtott ugrással utolérte.

John észrevette, hogy Teodoro előrántja fegyverét, és ugrott. Mialatt Dieter embere öntudatlanul a földre zuhant, az osztrák megpördült, és látta, hogy ifjú társa gondoskodott az ötödik ellenfélről.

A fiú ujjai a bányász nyaki artériájára tapadtak, miközben Teodoro fogyatkozó erővel karmolászta John kezét. Néhány pillanat múlva a bányász szeme kifordult, és a férfi ernyedten zuhant a sárba.

John önelégülten rávigyorgott Dieterre. Másképpen is lehet boldogulni, nem csupán nyers erővel.

– Erre a mamám tanított – közölte nagy vidáman.

– Az anyádhoz fűződő kapcsolatod tényleg csodás, John – bólogatott Dieter, miközben vállon veregette. Aztán mindkét kezével belemarkolt Connor ingébe, lábujjhegyre rántotta a fiút, és egészen közel húzta arcát az arcához. – Ha még egyszer megtagadsz egy parancsot – sziszegte, és a szemében dühös szikrák pattogtak –, olyan leszek, amihez képest ezek az ürgék csintalan óvodások! Megértetted, John?

Connor számított némi fejmosásra, de ez a vérszomjas fenyegetés megdöbbsentette. Csodálkozva bólíntott.

A nagyfiú komolyan törődik velem, gondolta zavarodottan és furcsamód elégedetten. *Ki gondolta volna?* Ó biztosan nem. Az anyja korábbi partnerei alig foglalkoztak vele, és John hozzá-

szokott, hogy semmibe vegye azokat az alakokat, még ha esetleg érdeklődtek is iránta.

– Hallani akarom! – követelte Dieter, és jól megrázta.

– Megértettem – mondta a fiú, és meglepődése a hangján is érződött.

Egy hosszú pillanatig némán meredtek egymásra, aztán von Rossbach elengedte Johnt, és az indiánhoz fordult. Lehajolt, és ülő helyzetbe segítette a törzsfőnököt.

– Jól vagy? – kérdezte tőle portugálul.

Az indián válasz helyett néhány pillanatig némán fürkészte Dietert, aztán Johnra fordította a tekintetét, végül nehézkesen feltápáskodott. John végigkutatatta az emlékeit, hátha eszébe jut valami hasznavehető kifejezés jamomani nyelven, de semmit sem talált. Csupán néhány szót ismert, és azokat is hat évvel korábban hallotta.

Dieter végigmérte a törzsfőnököt, miközben elvágta a kötelékeit.

– Azt hiszem, nincs komolyabb sérülése. Talán az orra a legrosszabb.

– Dieter... – lehelte John elvékonyodott hangon.

Az osztrák felnézett, és az arca kifejezéstelenné vált. Az ösvény mentén apró termetű, barna bőrű emberek rajzottak elő a dzsungelből. Olyan nesztelenül és hirtelen bukkantak fel, mint ha testük a semmiből vagy a bozót árnyékából állt volna össze. Mindannyian fel voltak fegyverezve; egyesek a hagyományos íjjal, mások fúvócsővel, néhányan a helyi kereskedőktől vásárolt ócska vadászpuskákkal. Törzsfőjükhöz hasonlóan szenttelen arcot vágtak, de a tekintetük vadul villogott.

A törzsfőnök rájuk vakkantott, mire vonakodva leeresztették fegyvereiket, de szemüket továbbra is a fehérekre szegezték. A főnök az eszméletlen bányászokra pillantott, majd mondott valamit, ami megnyugtatta a harcosait, sőt néhányan még el is mosolyodtak. Aztán egy emberként megindultak a bányászok felé. Először anyaszült meztelenre vetkőztették, aztán addig pofozták őket, amíg magukhoz tértek. Ekkor talpra rángatták és egymáshoz kötözték a bányászokat, úgy, hogy az öt férfi arccal kifelé állva, kört formálva imbolygott.

– Mit csináltok velük? – kérdezte John.

A főnök lassan elmosolyodott, de a mosolya korántsem volt szívmengető.

– Hazasétálnak – mondta, és ujjaival egy sérülten bicegő pókot utánczolt –, elég lassan.

John és Dieter meglepetten összenézett. Aligha tesz jót a bányászok egészségének, ha mezítláb végigkutyagolnak az ösvényen, de ez a megtorlás nem ért fel azzal a gyalázattal, amit a törzsfőnökkel műveltek. A főnök mosolya gonosz vigyorgássá alakult.

– *Marabunda* – dörmögte.

– A Rio Negróban – vágta rá von Rossbach.

– Tessék? – értetlenkedett John.

– Egy régi mozifilm – magyarázta az osztrák. – A *marabunda* egy hangyafajta. Csapatosan vonulnak, és közben szörnyű pusztítást végeznek, mint valami szárazföldi piranha.

– *Marabunda* átkel ösvényen – szolt a főnök, és az útra mutatott, amelyen a bányászok idáig hurcolták –, *marabunda* mozog nagyon lassan. Fehér ember mozog nagyon lassan. – A kezével ismét pókot utánozott, először lassan, majd felgyorsítva mozgatta az ujjait. – Vagy nagyon gyorsan táncol.

Felkacagott, aztán odabiccentett az embereinek, akik *machetéik* lapjával ütlegelték a bányászok lábát, hogy útnak indítsák őket. Valósággal üvöltöttek örömben, és vadul gúnyolódtak, amikor a foglyaik megbotlottak, és egymásra zuhantak. Az egyik bányász lába a levegőben kalimpált, miközben alatta fekvő társai átkozták és ordítottak, hogy szálljon le róluk. Az indiánok ismét nekik estek a *machetéikkel*, és köveket vágtak hozzájuk, hogy keljenek fel, és folytassák az utat.

– De nem fogják felfalni őket, ugye? – kérdezte John a főnökre sandítva.

A törzsfőnök szívből nevetett a kérdésen.

– Mozdulatlanul állnak, akkor sí. De majd nem állnak mozdulatlanul! – Letörölte a verejtéket az arcáról, és megfordult, hogy kövesse az embereit, aztán visszaszolt: – Jöttök nézni?

– Mennünk kell – mutatta John az ellenkező irányt.

– Ti barátok vagytok – bólintott a főnök. Kiáltott egyet, mire az egyik embere odafutott hozzájuk. – Ez itt Ifikoro. Erdei vezető. Biztonságban kivezet a földünkről.

– Köszönjük – mondta egyszerűen Dieter, és John kissé meghajtotta a fejét.

A főnök még egyszer rájuk vigyorgott, és hátat fordított nekik. Ifikoro vállára vette az íját, aztán lassú kocogással nekivágott az ösvénynek. Von Rossbach és John fáradtan összenéztek, majd a nyomába szegődtek. Közvetlenül az ösvény kanyarulata előtt, amely eltakarta előlük a kilátást, John visszanézett.

Az indiánok remekül érezték magukat. A bányászokat hajszozták, és gúnydalokat énekeltek. John elmosolyodott, mert min-

den haragjuk ellenére, igazából nem ártottak az áldozataiknak. *Kíváncsi lennék, hogy Skynet vajon hogyan bána ezekkel az emberekkel.*

Itt az esőerdő mélyén talán átvészelik a kezdeti nukleáris csapást, és évekig kitartanak, mire ideérnek a gépek, hogy lemészárolják őket.

John összerándult a gondolattól. Szerette ezt a népet. Emlékezett rájuk még tízéves korából. Amíg nem követték el ellenük valami véres gonosztettet, roppant barátságosak voltak. A föld azon kevés népe közé tartoztak, akik tartották magukat ehhez az arany szabályhoz. Pontosabban tartották volna, de sosem volt rá lehetőségük.

Megérdemlik, hogy békében éljenek, gondolta John, és a maguk módján, a maguk idejében haljanak meg. Ő pedig az élete hátralévő részében azon fog dolgozni, hogy ezt megtehessek.

Porto Velho, Rondonia tartomány, Brazília

John óvatosan rágcsálta a nyárson sütött, forró *pirarucut* – az Amazonas jókora halát –, amelyet az egyik standnál vásárolt. Körülnézett, és elégedetten felsóhajtott. Otthonos érzéssel töltötte el a dél-amerikai piactér forgataga. Ehhez hasonló helyeken nőtt fel, és hasonló ételeket evett.

Sőt, tízéves korában már járt ugyanezen a piacon, és miután kikeveredtek az erdőből, három hónapot töltöttek a városban, amíg az anyja összeszedte magát. Aztán a hely annyira megtetszett Sarah-nak, hogy egy időre ideköltöztek. Pontosan azt a házat vették meg, amelyikbe most Dieter látogatóba ment. Hónapokig laktak a palotának is beillő épületben, és John ezalatt sok mindent megtudott, aminek az anyja jó hasznát vette. Ezúttal pedig ő készült arra, hogy felhasználja az akkor megszerzett tapasztalatokat.

Végigsétált egy sikátoron, közben nagyokat harapott a vékony pálcára húzott halból. *Atyavilág, ez nagyon jó! Most jött rá, hogy mennyire hiányzott neki a pirarucu íze.*

Segíthetett volna Dieternek is, ha az osztráknak eszébe jutott volna megkérni. De a természetes fickó rászólt, mint valami kiskölyökre, hogy maradjon veszteg, és egyszerűen lelépett. John természetesen a nyomába eredt. Végignézte, amint von Rossbach megközelíti a magas fallal körülvett, hivalkodó *palaciót*. Látta,

amint két ágyúgolyó fejű őr pisztolyt szegez rá, aztán végigtapogatták. Nem csupán rutinból, felületesen, hanem alaposan megmotozták. Éppen csak a gumikesztyűt nem vették elő.

Így megy ez, Dieter, ha valaki bejelentés nélkül beállít Lazaro Garmendiához, vigyorgott magában John.

Garmendia a környék csőcselékének vezére volt. Főleg csempészettel foglalkozott, de érdekes módon általában került a drogokat. Annak idején szállongott néhány kósza hír arról, hogy valaha csúnya összetűzésbe keveredett néhány kolumbiaival, de a részleteket senki sem ismerte. Viszont majdnem minden másra hajlandó volt, hogy pénzt keressen, persze elsősorban törvénytelen, erkölcstelen és ocsmány tettekre.

A férfi ijesztő volt, és roppant érzékeny a mellékesen csurránó-cseppenő jövedelmekre. Vagy kimutattad az iránta érzett tiszteletet, vagy megmutatta, hogy miért kéne tisztelned. John sejtette, hogy az osztráknak eszébe sem jutott ajándékot vinni Garmendiának. *Rossz ötlet, Dieter.*

John megállt a sima fal egyik alig észrevehető, keskeny mélyedésénél. Lenyelte az utolsó falatot, aztán kettétörte és zsebre vágta a pálcikát. *Nézzük, emlékszem-e még, hogyan működik.* Lehajolt, és szemügyre vette a mélyedés bal peremét. Igen, ott volt. Apró kavics állt ki a falat borító durva vakolatból. John megnyomta. Halk kattanás hallatszott, és a tömör falon megjelent egy vékony, sötét csík. Ekkor jobbra fordult, és magasan fent talált egy másik, ugyanolyan kavicsot. Alig érte fel, de ezt is sikerült megnyomnia. Az ajtó csikorogva kinyílt, és hűvös, dohos levegő csapott az arcába. John szélesebbre nyitotta az ajtót, és belépett a nyirkos sötétségbe. Úgy vélte, az anyja is azt akarná, hogy mentse a Sector korábbi ügynökét a saját ostobaságától.

– Nézze, Lazaro, én első osztályú biztonsági kíséretet ajánlok, ha cserébe maga hazafuvaroz. Besegíthetünk a sofőröknek is, és közben persze a magunk élelmét ennénk.

Dieter hanyag testtartással ült Lazaro Garmendia irodájában. Azzal nem törődött, hogy a házigazdája és a körülöttük ógyelgő testőrök nyilván alaposan felfegyverkeztek, viszont a saját, egyre növekvő ingerültségéről nem tudott megfeledkezni.

A brazil bandavezér kételkedve fürkészte von Roszbachot, miközben egy fogpiszkálót görgetett a szája egyik sarkából a másikba, majd vissza. A mennyezeti ventilátor hiábavaló erőfeszítéseket tett, hogy felfrissítse a levegőt, ami ugyanolyan párás

volt, mint az esőerdőben, de mert a várost felülről nem védték lombok, itt jóval nagyobb volt a forróság. Ráadásul benzinfüst vegyült a sűrű, nyirkos levegőbe, és a közeli nyomornegyed bűze behatolt még a vagyonnak ebbe az elszigetelt enklávéjába is. Az osztrák megpróbált nem figyelni az ízléstelen dekorációra, a méregdrága műtűrökre és elektronikus vacakokra, illetve a festményekre, amelyekhez hasonlóval a jobb fajta riói bordélyházakban lehet találkozni.

Miután sikeresen átverekedték magukat az esőerdőn Porto Velhóig, szükségük volt valamilyen szállítóeszközre, amivel eljutnak Paraguayba. Lehetőleg olyan járműre, amelyet nem lehet nyomon követni, és amelyen nem kell papírokat felmutatni. Fellelegessé vált volna az a sok nyomorúságos caplatás a rovarfelhők között, ha most felhívják a figyelmet a hollétükre azzal, hogy levesznek egy jelentős összeget a számlájukról, amiből járművet vásárolnak maguknak. De Dieternek hazagyalogolni sem állt szándékában.

A nyugdíjba vonulása óta még sosem hiányoztak neki ennyire a Sector kimeríthetetlen forrásai: a készpénz vagy az új személyazonosság, vagy éppen mindkettő. Ám a Sectorsnál végzett munkája nyomán számos hasznos kapcsolatot megőrzött az emlékezetében. Amikor felötlött benne, hogy igénybe vehetnék Garmendia titkos szállítóhálózatát, ideális megoldásnak találta.

– Vagyis el kellene hinnem, hogy amikor elhagyta a Sectors, *señor*, annyira szakított velük, hogy kész átállni a másik oldalra? – Garmendia oldalra billentette fejét, és felvonta egyik szemöldökét. – Azt hiszem, inkább buszra kellene szállniuk, nemde?

– Dehogy! – mordult fel Dieter, és poharának mélyét fürkészte. – Először is, még ebben az évtizedben szeretnék hazaérni. Másodsorban – ő is felvonta a szemöldökét –, az ön hálózata sokkal... diszkrétebb, hogy úgy mondjam.

– Sí – a csempész vállat vont –, sokkal diszkrétebb, mint egy buszjárat. És mivel óhajt fizetni? – kérdezte, miközben a szemérsnyire szűkült.

– Csalódottan hallom, hogy annyira kevésre értékeli a képességeimet, hogy nem éri be azzal, ha biztonsági őrként dolgozom magának, hanem további ellenszolgáltatásra is igényt tart. – Az osztrák szájának egyik fele keserű mosolyra görbült. – Talán meg is sértődöm.

– Talán ez a bökkenő – vágott vissza Garmendia. Széttérpesztette jól ápolt keze ujjait, és vállat vont. – Tudja, bolond lennék,

ha nem próbálnám előre biztosítani az esetleges veszteségeket. Nem így gondolja?

– Ez még nem bökkenő, Lazaro – mondta von Rossbach, és belekortyolt az italába –, elintézhetek magának egy-két bökkenőt, ha óhajtja. Aztán majd meglátja, hogy mi a különbség, amikor valaki börtönbe akarja juttatni magát, és amikor egy régi barát szívességet kér.

– Á, most már régi barátok vagyunk? Nem emlékszem, hogy a barátság része lett volna a mi ismeretségünknek. *Kezeket fel! Ne mozdulj, vagy lövünk!* Nekem inkább ilyesmik jutnak eszembe.

Von Rossbach közelebb hajolt.

– Mivel ritkán vetemedett drogcsempészetre, néhányszor távol tartottam magától a hatóságokat.

– Ezt nem is tudtam, nahát! – válaszolt Garmendia, és csodálkozást színelve feltartotta mindkét kezét. – Vagyis arra céloz, hogy szívességgel tartozom önnek.

– Többször is megtörtént – hangsúlyozta Dieter.

– Mégis jobban szeretném, ha fizetnének – a csempész rántott egyet a vállán –, ez az egyetlen jó üzlet.

– Őszintén szólva, nem akarok hozzányúlni a számlámhoz, amíg nem vagyok odaát – vallotta be az osztrák.

Garmendia elgondolkodva hozzáütögette szivarját a metszett kristály hamutartóhoz.

– Gondolja, a Sector nem tudja máris, hogy elhagyta az országot? – kérdezte, és magasra vonta bozontos szemöldökét.

Az osztrák elutasítóan meglengette a kezét.

– Fogadjon el egy tanácsot! Még csak meg se próbálja kitalálni, hogy mit tud a Sector és mit nem! – javasolta.

– Vagy hogy mit tudok én, amit nem szeretne, hogy más is megtudjon!

A férfiak döbbsen fordultak az új hang irányába, és megláták Johnt, aki hanyag testtartásban támaszkodott az ajtókezetnek.

– Te meg ki a fene vagy – dörrent rá a bandavezér, és gyors pillantást vetett az embereire, akik alaposan elkésve előrángatták a fegyvereiket –, és mióta vagy itt?

– Mintha azt mondtam volna, hogy várj meg a szobában! – mordult az osztrák Johnra.

– Igen, rémlik valami – vigyorgott a fiú, ügyet sem vetve a rászegezett pisztolyokra. Odaballagott a csempész íróasztalához. – Elég régóta itt vagyok, hogy halljam, amint pénzt próbál kivásálni az én barátomból – szólt a bandavezérhez, azzal kezét

nyújtott neki: – John Connor. Bizonyára emlékszik az anyámra, Sarah Connorra.

Dieter hátradőlt a székekben. Eddig eszébe sem jutott, hogy Connorék ismerik Garmendiát. Persze, logikusnak tűnt a kapcsolat, hiszen miután elhagyták az Egyesült Államokat, Sarah is beállt csempésznek, mielőtt fegyverkereskedésre adta volna a fejét.

Egy feszült pillanat után Dieter úgy döntött, hogy hagyja John-t, hadd menjen a saját feje után, legalábbis egy darabig. A fiú úgy viselkedett, hogy az osztrák megengedhetett magának némi pihenőt. A fiún nyoma sem látszott a kihívó, fiatalos szemtelenségnek, éppen ellenkezőleg: higgadt volt és igencsak összeszedett.

– Te lennél az a kisfiú? És hol van az anyád? – kérdezte Lázaro, miután zavartan kezét rázott vele, aztán az ajtó felé pillantott. – Ő nincs veled? És jól van?

– Igazán kedves, hogy érdeklődik, *señor*. Anyám jól érzi magát, köszönöm szépen. – John legalábbis remélte, hogy így van. Biztosan nem tudhatta, mert még nem sikerült beszélnie Jordannel. – És nem, nincs velünk. Ő most... más dolgokkal foglalkozik.

Hogy életben maradjon, remélhetőleg felgyógyuljon, ilyesmikkel, tette hozzá gondolatban.

– Aha! – nyögte Garmendia megkönnyebbült mosollyal, és megnyugodott. – Szóval, nincs veled!

– De ne aggódjon – folytatta John kedvesen mosolyogva –, azért lélekben itt van velünk.

A bandavezér zavarodott pillantást vetett von Rossbachra.

– Szóval, önök ketten együtt vannak? – kérdezte lélegzetvételnyi szünet után.

– Sí – John nyájasan bólogatott.

– Nahát, ez igazán érdekes! – dörmögte Garmendia, és kényelmesen hátradőlt székében. Jókora füstfelhőt fújt, a füstön keresztül rájuk vigyorgott, és hozzátette: – És milyen váratlan!

Dieter szomorúan látta a Garmendia szemében fellobbanó leplezetlen és szégyentelen mohóságot. Sejtette, hogy a csempész máris elősorolja magában azt a két-három információkereskedőt, akiknek eladja majd a szenzációs hírt, miszerint egy korábbi Sector-ügynök összeszövetkezett a hírhedt Sarah Connorral. Haragudott Johnra, amiért nem maradt a panzióban. Nem lesz könnyű helyrehozni a beszélgetés hatására keletkező károkat.

Connor figyelte, amint Garmendia magára ölti a ragadozó szerepét, és kövér, barna arcára kiül az önelégültség, mert úgy érzi, hogy a hatalmában tartja őket. Ez volt az egyik fő oka, ami-

ért nem akart beszállni a csempész üzletbe. Ezeknek az alvilági alakoknak a java része elképesztően pitiáner volt.

– Hát, a régi barátok többsége meglepődne, ha hallaná a hírt – folytatta boldogan Lazaro, és a szeme felfénylett, miközben megforgatta a kést a sebben.

Dieter közönyös képet vágva ivott egy kortyot, de magában egyszerre aggódott és haragudott. *Kölykök! Túlságosan türelmetlenek, és fütyülnek a következményekre.* Persze, számítania kellett volna valami hasonlóra. A Sactornál éppen elég újonccal foglalkozott, hogy tudja, mekkora bajt tudnak keverni. A többségük alig volt idősebb Johnnál.

Connor szívélyesen felkacagott, és Lazaro Garmendia szinte kedvesen pillantott rá.

Miért is ne? – gondolta von Rossbach keserűen. *Jókora összeget kifacsar ebből a helyzetből.*

– *Sí, señor* Garmendia – válaszolta John szélesen mosolyogva egy pillanattal később –, a barátom korábbi főnökei bizonyára megdöbbenének, ha megtudnák. – Az arca elkomorult, és a hangja komolyra váltott. – De erre természetesen nem fog sor kerülni.

– És miért is, *menino?* – kérdezte Garmendia kissé fenyegetően.

– Mert, mint említettem, az anyám lélekben itt van velünk – válaszolta John –, és ő sok mindent tud. – Várt egy szívdobbanásnyit, aztán előrehajolt. – Kaphatnék valamit inni?

A csempész arcszíne egy árnyalattal sárgábbra váltott. Óvatos kifejezés költözött a tekintetébe, és egy dermesztő pillanatig várt, mielőtt válaszolt volna. Pattintott az ujjjaival, mire közelebb lépett hozzá egy természetes, jól öltözött férfi.

– Kólát kérek – szólt oda John, és felnézett rá.

A férfi megzavarodott, és a főnökére pillantott, mintha a parancs megerősítését várná.

– Hozz neki üdítőt, te barom! – dörrent türelmetlenül Garmendia.

A gengszter úgy megkönnyebbült, hogy meg sem hallotta a sértést.

Amikor John megkapta a kólát, és a testőr visszahúzódott, Garmendia jéghideg tekintettel méregette a fiút.

– Szóval, mit akarsz? – morogta.

Hú, anya vajon mit tud erről a fickóról? Ő maga is hallott néhány titokról, de az anyja alighanem jóval többet, és jóval nagyobbakat ismert.